

Het verhaal van 2014

2014 is het jaar dat het project Nederland onhoudbaar bleek te zijn. De culturele en politieke eenheid die wij nog altijd als zo vanzelfsprekend zien brokkelt steeds sneller af. Dit jaar kon het niemand zijn ontgaan. Stads- en regiopartijen haalden in maart één derde van alle stemmen op, Nederland 1, 2 en 3 zijn in augustus van de televisie verdwenen, de meest uitgebreide Nederlandse traditie is zijn onschuld verloren en de Turk heeft politieke vertegenwoordiging opgeëist. Over de eerste drie thema's heb ik me al krom geschreven. Mijn gedachtes bij het moment dat Selcuk Özturk en Tunahan Kuzu hun PvdA-maskers afzetten heb ik nog niet verwoord. Naar goede woensdagblog-traditie is de Ontdekking van de Turk het verhaal van 2014.

Is dit de partij van de slobbertrui van Hans Spekman? Is dit de partij van de scheve das van Job Cohen? Is dit de partij van de 'rebelse' open knoopjes van de oppositievoerende Diederik Samsom? Deze twee mannen zijn in hun pak gegoten, met gepoetste bruine schoentjes en een zelfvertrouwen dat pijn aan de ogen doet. Jarenlang hebben deze twee Turken zich onder het PvdA-dekentje verstopt, meeknikkend met het multiculturele fantasieverhaal waar de PvdA nog heilig in geloofde. Stiekem vertegenwoordigden ze de belangen van de Nederlandse Turk, partijgenoten lieten ze in de waan van een spoedige integratie. Dit jaar zijn ze naar buiten gestapt, recht in de cameralenzen van de vaderlandse journalistiek.

De Nederlandse integratiebusiness heeft zich altijd blindgestaard op de Marokkaan. Zijn ouders komen uit een dorpje in de bergen, hijzelf kan maar moeilijk aarden. Hij wil er zo graag bijhoren, maar door discriminatie komt hij niet aan werk. Daarom hangt hij op straat, rookt hij hash en besteelt hij ouderen van dagen. Door rappers een podium te geven en door films en series te maken over de Marokkanen hoopte het goede volk de beeldvorming bij te stellen. Over Turken is nooit, negatief of positief, enige beeldvorming gevormd. Turken zijn altijd voor Marokkanen doorgestaan, er was toch niemand die het verschil kon zien. Toch zijn er in Nederland meer Turken dan Marokkanen.

De Turk heeft zijn zaakjes wat beter op orde. In veel gevallen gaat het dan om een kebabzaak. Maar als je nieuwe meubels zoekt dan heeft zijn broer verderop in de straat een retailzaak voor je. Zoek je een nieuwe Mercedes voor een goede prijs dan heeft zijn oom in Keulen een autozaak. Zoek je een volautomatisch handvuurwapen dan moet je bij zijn neef in Düsseldorf zijn.

De Turkse kaart van Europa ziet eruit als een netwerk van migrantenwijken en snelwegen richting het eeuwige Istanbul. 'Nederland' is op die kaart een holle term. Een geografische afbakening binnen de Europese Unie, de confederatie waar het moederland ooit deel van wenste uit te maken. Welke naam Özturk en Kuzu ook aan hun nieuwe partij zullen geven, welke ideologie ze ook zullen zeggen aan te hangen, welke retoriek er ook gebezigd zal worden, er zal maar één belang zijn: de Turkse zaak.